

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕΙ'Ν ΡΗΝΤ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ο λοχαγός Βάρφιλλ, εύρισκόμενος επί κεφαλῆς στρατῶν στό Μεξικό, τὴν ἑποχὴ ποὺ ἡ Ἀμερικὴ ἐμάχето γιὰ νὰ καταλάβῃ καὶ ὑποτάξῃ τὴν χώραν αὐτήν, βλέπει μίαν ἑταν ὑπόπτο Μεξικανὸν νεὸν νὰ περνᾷ ἔσπινος ἀπὸ τὸ χωριὸ τοῦ καταυλοῦ τοῦ καὶ νὰ φεύγῃ καλὰτῶν πρὸς τὴν πείδιαν, παρὰ τὴν κρουαγὴ καὶ τοὺς πυροβολισμοὺς τῶν φρουρῶν. Ὁ Λοχαγὸς ὑποφαιεταὶ ὅτι πρόκειται περὶ κατασκοπὸν καὶ τὸν καταδιώκει ἔσπινος. Ἐπειτα δὲ ἀπὸ λυσσοῦδος κυνηγητό, ἐπειθὲ ὁ μωστηριῶδης νεὸς δὲν σταματᾷ, ἀναγκάζεται νὰ πυροβολήσῃ καὶ νὰ σκοτώσῃ τ' ἄλογό του. Ἐτοὶ ὁ ὑπόπτος ἱππεὺς πέσει στὰ χέρια τοῦ, μὰ δὲν πρόκειται περὶ νεοῦ, ἀλλὰ περὶ μίαν νεωρατῆτῆ νεῦς, καὶ ὀρασιτάτης νεῦς, μίαν γοιταυτικῆς καὶ τομηρᾶς μαζοῦς, τῆς Ἴζολίνας δὲ Βάργας. Ὁ Λοχαγὸς Βάρφιλλ ἐρωτεύεται τὴν νεῦν καὶ τὴν ἄλλη μῆρα κίλοας πηγαίνει στό σπίτι τῆς, γιὰ νὰ ἐπιτάξῃ τὸν Ἀμερικανικὸν στρατό πέντε χιλιάδες βώδια. Ἡ ἐπιτάξι γίνεται χωρὶς ἐπισηοδία, γιὰτὶ ὁ πατέρας τῆς Ἴζολίνας, ὁ δὲν Ἰαμὸν δὲ Βάργας, συμπαθεὶ κρυφὰ τοὺς Ἀμερικανοὺς. Στὸ σπίτι ὅμως τοῦ δὲν Ἰαμὸν βρισκεται ὁ ἀνιφῶς τοῦ, ὁ προεφῆρ Ἰαμῶρας, ἑίας νεὸς Μεξικανὸς μὲ κάρδιαν θηρίου, ἐθῆρος ἀσπινος τῶν Ἀμερικανίων καὶ ἐρωτευμένος μὲ τὴν Ἴζολίνα. Μόλις ἀντικρίθῃ τὸν Ἰαμῶρα ὁ ὑπολογαγὸς Χολιγκωσορῶ, ὅστις συνουθεὶ τὸν λοχαγὸ Βάρφιλλ, γίνεται ἔξω ορεφῶν, ἀφρίζει ἀπὸ λύσσα καὶ ριχεται ἐναντίον τοῦ, γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ, κρουαγίζοντας: «—Ἰαμῶρα, σατανᾷ, θὰ σ' ἐκδινηθῶ!...». Ὁ Ἰαμῶρας φεύγει πρὸς τὸ δάσος καὶ ὁ Χολιγκωσορῶ τὸν κυνηγεῖ ἐπισπῶ φρεναισμένος... Δὲν τὸν προσέπει, ἀλλ' ὀρκίζεται γιὰ τὸν σκοτῶσι, ὅπου κ' ἂν τὸν βρῇ. Ὁ Χολιγκωσορῶ μισεὶ τὸν Ἰαμῶρα κ' ἔχει ὀρκιστεὶ νὰ τὸν ἐκδινηθῇ, γιὰτὶ ὁ ἔθλιος αὐτὸς ἀποδουλορησε μῆρος στα μῆτα τοῦ τὸν ἀδελφὸ του, ὅταν, πρὸ ἔθλιον, τοὺς εἶχε πιάσει ἐπ' ἀγῆρας προοδία σιχμαλιώτους. Στὸ μεταδὶ ὁ Λοχαγὸς Βάρφιλλ ἀγωνιά, γιὰτὶ βρισκεται μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἴζολίνα. Ποθεὶ νὰ τὴν συναντήσῃ μὲ κάθε θυσία... Κι' ὁ πόθος τοῦ ἐκπληροῦται. Δίδεται ἑίας μετ' ἄλλος φροδὸς ἀπὸ τὸ στρατηγεῖο, σπὴν κοινὴν πόδι, σπὸν ὅποιο καλοῦνται καὶ ὅτι οἱ Μεξικανὸι προηγοῦτες. Στὸ γορὸ αὐτὸ ὁ Βάρφιλλ ἀναζητεὶ ἀγωνιάδης τὴν Ἴζολίνα μεταδὶ τὸν μεταφισοειδὸν κυριῶν. Μὰ ἐνῶ νομίζει ἐπὶ τὴν ἀνακαλιπτε, βρισκεται μπροστὰ σὲ μίαν μωστηριῶδην, ὀρατῆν!... Κι' ὅμως, ἡ ἀρατῆια αὐτῆ εἶνε ἡ ἴδια ἡ Ἴζολίνα, σκῶπιως μεταφισοειδῆ ἔτσι, γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὸν Βάρφιλλ, ἀπὸ τὸν ὅποιο ζητεῖται κοτῆσι νὰ κυνηγησῃ, νὰ πιάσῃ καὶ νὰ τῆς χωρήσῃ, γιὰ νὰ τῆς δείξῃ τὴν ἐγῆπι τοῦ, τὸ ἀσπλλητὸ Λευκὸ ἄλογο τῶν Λεξιῶνων... Ὁ Βάρφιλλ ἀναλαμβάνει νὰ πιάσῃ τὸ μαγικὸ ἄλογο καὶ βρισκεται ἐπὶ δλουάναχος μὲ νύχτα, χαμένος, χωρὶς συντροφῶς, σ' ἑταν ὁ περῶντο ἔρημο λιμῆνια. Ἄξασα μὲν τερατῆια ἀρκῶς προβάλλει μῆρος τοῦ κ' ἀρῆζει μεταδὶ τὸν φροδῶρο θηρίου καὶ τοῦ Λοχαγὸ λυσσοῦδης, ἀπλησπιμένη παλῆ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)
 Ἡ ἀγωνία κ' ἡ ταραχὴ ποὺ αἰσθάθηκα αὐτῆ τῆ στιγμῇ, δὲν ἔβην ὄρια. Τὸ καταραμένο θηριο δὲν εἶχε ἱκανοποιήσῃ μὲ τὸν σκοτωμένο τράγο. Πενούσε ἀκόμα... Διψούσε αἷμα!... Κι' ἐπειθὲ δὲν τᾶθγαλε πέρα μαζὺ μου, ἀποφάσισε νὰ ριχτῆ καὶ νὰ κομματιάσῃ τὸ ἄλογο μου. Εἶχε σηκωθῆ τώρα στὰ πόδια καὶ ἐδάδιζε ἀργὰ καὶ ὑπουλα ἐναντίον τοῦ Μόρο μου.
 Τὸ δυστυχισμένο μου ἄλογο ἀντελήθηβ ἁμέσως τὸν κίνδυνον ποὺ τὸ ἀπειλοῦσε κ' ἄρχισε νὰ χρεμετίζῃ φοβισμένα.
 Τὶ θὰ συνέβαινε πλέον;
 Εἶχα ὀσει τ' ἄλογο μου γερὰ, σ' ἑταν πᾶσσαλο, τὸν ὅποιο εἶχα χάσει στῆ γῆ θαθειά. Τὸ σχοινὶ ἦταν ἀρκετὰ μακρὸ, ἀλλὰ καὶ ἀρκετὰ γερὸ. Ἀσφαλῶς ὁ Μόρος μου, δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὸ κόψῃ, ὅσο κ' ἂν ἀγωνιζόταν.
 Ἐἶχα καρφωθῆ στῆ θέσι μου, πνιγόμενος ἀπὸ συγκίνησι. Ἐ ἄφηναι λοιπὸν τὸ καταραμένο ἔκκεινο θηριο νὰ κατασπαράξῃ τὸ πιστό μου ἄλογο, μπρὸς στὰ μάτια μου;
 Δὲν θὰ ἦταν ἀνδρῆρια αὐτό, δὲν θὰ ἦταν προδοσία, δὲν θὰ ἦταν σκληρότης ἐκ μέρους μου;
 Ὅχι, δὲν θὰ τὸ ἔκανα αὐτό.
 Ὅθι ἔσωζα τὸ Μόρο μου, κινδυνεύοντας τὴν δικὴ μου ζωῆ.
 Τὰ τρομαγμένα χλιμντρισμα-

Μ' εἶχε ὀσει ἀπὸ τὰ χέρια ἀσπινος ἐθῆρων, πηδῶντας τεράστιες χαράδρες

τά του μοῦσιζαν τὴν καρδιά. Εἶχα ξεχάσει πειὰ τὴν δικὴ μου δυστυχία. Δὲν τουρτούριζα πειὰ. Μόσχε ἀνέθει τὸ αἷμα στό κεφάλι...
 Τὸ θηριο κυνηγοῦσε τώρα τὸ ἄλογο μου. Τὸ κυνηγοῦσε ἐσπῶσι, μὲ λύσσα, μὲ μανία.
 Μὰ ἑταν ἄλογο τρέχει περισσότερο ἀπὸ μίαν ἀρκούδα. Κι' ἔτσι ὁ Μόρος μου κατῶρθανε νὰ ξεφεύγῃ ἀπ' τὰ νύχια τῆς, διαγράφοντας κύκλους γύρω ἀπ' τὸν πᾶσσαλο, σπὸν ὅποιο ἦταν δεμένος.
 Δυὸ φορὲς ἡ ἀρκούδα πλησίασε τ' ἄλογο μου. Καὶ τίς δυὸ φορὲς ὅμως δέχτηκε στῆ μούρη φοβερά λακτίσματα, τὰ ὅποια ἐντούτοις ἀντὶ νὰ τῆς κόμουν τὴ φορά τὴν ἀργίεψαν περισσότερο.
 Τὸ ἄγριο αὐτὸ κυνηγητό κράτησε ἀρκετὰ λεπτά. Τὸ δύστυχο ἄλογο μου ἔφευγε σὰ θέλος καὶ χρεμετίζε ἀπελπιμένα.
 Εἶχα ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στῆ νοημοσύνη τοῦ καὶ τὴν γρηγοράδα του. Μὰ πόσο θὰ κρατοῦσε τὸ τραγικὸ αὐτὸ παιχνίδι;
 Ὁ Μόρος μ' εἶχε ὀσει ἄλλοτε μὲ τὴν γρηγοράδα του, ἀπὸ τὰ χέρια ἀσπινος ἐθῆρων, πηδῶντας τεράστιες χαράδρες καὶ χαντακία. Μὰ τὴ φορά αὐτῆ ἦταν δυστυχῶς δεμένος...
 Ἡ ἀρκούδα τὸ εἶχε ἀντιληθῆ αὐτὸ κ' ἄξασα στᾶθηκε. Κτύταξε καλὰ τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὅποιο ἦταν δεμένο τὸ δύστυχο ζῶο καὶ τὸ ἀρπαξε ἄξασα στὰ δόντια τῆς.
 Ἄνεπνευσα μ' ἀνακόφισι.
 Ὑπῆρχεν ἔλπις νὰ κόψῃ τὸ σχοινὶ δαγκάνοντάς το. Μὰ ἡ ἔλπιδα μου αὐτῆ διεψέσθη. Τὸ πονηρὸ ἀγρίμι, δαγκάνοντας πάντα τὸ σχοινὶ κ' πατώντας τὸ μὲ τὰ μπροστινά του πόδια ἄρχισε νὰ προχωρῆ πρὸς τὸ ἄλογο μου.
 Ὁ Μόρος μαντεψε τὸν νεὸ κίνδυνον κ' ἄφησε ἑνα θλιβερὸ χλιμντρισμα ποὺ μούσιχε τὴν καρδιά.
 Ἦταν πειὰ καιρὸς νὰ ἐπέμβω.
 Διάδωκα γρηγορα-γρηγορα τὴν χαράδρα, ἀρπαξε τὸ ὄπλο μου καὶ τὸ γέμισα.
 Τῆ στιγμῇ αὐτῆ ἡ ἀρκούδα εἶχε φτάσει ἀρκετὰ κοντὰ στό Μόρο. Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ πηδοῦσε σὸ λαμό του...
 Ἐσκόπευσα ἀμέσως κ' ἐπυροβόλησα.
 Ἡ σφαῖρα ἐπληγῶσε τὸ θηριο καὶ ἔκοψε συγχρῶνας τὸ σχοινὶ τοῦ ἄλογου ποὺ κρατοῦσε στὰ δόντια του.
 Ὁ Μόρος νοιώθοντας τὸν ἑαυτὸ του ἐλεύθερο, ἄφησε ἑνα χλιμντρισμα ἀγρίας χαρᾶς κ' ἐκάλλπασε πρὸς τὸν ἀνοιχτὸ λιμῆνια. Ἐμεινα ἔτσι δλουάναχος ἀντίκρου σπὴν ἀρκούδα.
 Τὸ θηριο λυσσοῦδτας ἀπ' τὸν πόνο τῆς πληγῆς του, γύρισε ἐναντίον μου γρυλλίζοντας ἀπειλητικά.
 Δὲν εἶχα καιρὸ νὰ φύγω.
 Καὶ ποῦ νὰ πηγαίνα; Ἐ Τράβηξα τὸ μαχαίρι μου καὶ τοῦ περιμένα, ἀποφασισμένος ν' ἀγωνισθῶ μέχρι θανάτου.
 Ἡ ἀρκούδα σηκώθηκε στὰ πεινὰ τῆς πόδια κ' ὄρμησεν ἐναντίον μου, χτυπώντας μὲ μανία τίς μασέλλες τῆς. Ριχτικε ἀπάνω μου, μούσιφε μὲ τὸ ἑνα μπροστινὸ τῆς πόδι τῆ μέσι καὶ μὲ τὸ ἄλλο μὲ χτύπησε σπὸν ὄμο, προσπαθώντας συ-

χρόνος να χώση τὰ δόντια της στο λαϊμό μου.

Χωρίς να χάνω καιρό, ἀδιαφορώντας γιὰ τούς πόνους πού αισθανόμουν ἀπ' τὰ ταχυρουνιότατα του τέρατος, ἄρχισα νὰ τὸ χτυπῶ μὲ τὸ μαχαίρι μου στὸ στήθος, προσπαθώντας νὰ τὸ βρῶ στὴν καρδιά.

Τὸ αἷμα πηδούσε ποτάμι ἀπ' τὶς πληγές μας καί μ' ἔλουζε κυριολεκτικῶς.

Ἀνάσταναι μὲ δυσκολία, φουούσα σάν νὰ πηγαίουν καί ἡ ἀρκουδά μὲ κούταζε ἄγρια, μ' ἔπιγιε μὲ τὴ φρικτὴ της πνοή, μουγκρίζε μανιασμέναι...

"Ἄσφαινα κυλιστήκαμε κι' οἱ δύο κάτω, γαντζωμένοι σφιχτά. Ἦμιον μουσκίδι στὸ αἷμα πειὰ. Κόκκινος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρις ὀνύχων. Μὰ χτυπούσα, χτυπούσα πάντα τὴν ἀρκουδά μὲ τὸ μαχαίρι μου ἀπελπιυμένα. Χτυπούσα καί ἔσκουζα, σάν ἀγρίμι κι' ἔγω, ἀπ' τὴ λύσσα μου.

Κι' ἡ ἀρκουδά μὲ πιέζε μὲ τὸ βαρὺ της σῶμα, μὲ συνέτριβε, μουσίκιζε τὶς σάρκες μὲ τὰ σουβλερὰ της νύχια.

Τὸ φῶς μου εἶχε θωπιώσει. Νόμιζα πῶς πλησίαζε πειὰ τὸ τέλος μου. Καί σφιγγοντας τὰ δόντια μου, ξεακολούθησα νὰ βυθίζω τὸ μαχαίρι μου στὰ πλευρὰ τοῦ ζώου...

"Ὁ νοῦς μου πήγαινε πειὰ νὰ σαλέψη.

"Ὅλα γύρω ἦσαν κόκκινα...

Αἶμα καί ἀφροί φούσκωνε...

—Θεὲ Παντοδύναμε, ψυχῆρισα σὲ μιά στιγμή, πεθαίνω, Θεὲ μου!...

Πεθαίνω!... Πεθαίνω!...

Ἐκπνέω κι' ὅμως χτυπῶ... Χτυπῶ μὲ λύσσα...

Κι' ἄσφαινα ὄλα σθύνουν γύρω μου. Δὲν θλέπω πειὰ τίποτε. Χάνομαι!... Βυθίζομαι!...

Τετέλεσται!...

***

Πόσες ὄρες πέρασαν στὸ μεταξύ;

Δὲν ξέρω, δὲν μπορῶ νὰ ὑπολογίσω.

Ἰγολογίζουν οἱ νεκροί,

Γιατί σάν νεκρὸς ἦμιον κι' ἐγώ. Κι' ἄσφαινα ἀναστήθηκα.

Ἀνοιξα τὰ μάτια μου καί κούταξα γύρω μου κατὰπληκτος.

Νὰ ὁ καταραμένος λειμῶν!...

Νὰ ἐγὼ θουτηγμένος στὸ αἷμα!...

Κι' ἀπὸ πάνω μου στέκει γονατιστός ἕνας ἀγνωστος καί μου δένει τὶς πληγές μου.

Ποιὸς εἶν' ὁ ἄνθρωπος αὐτός;

Φαίνεται μισοάγριος, τραχύς,

μὰ ἔχει συμπαθῆ φυσιογνωμία.

Μὰ νὰ γύρω κι' ἄλλοι ἄνθρωποι κι' ἄλογα!...

Σὲ ποιὸ σημεῖο τοῦ λειμῶνος θρίσκομαι τάχα; Κι' αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ποιοί εἶνε; Ἐχθροὶ ἢ φίλοι; Φίλοι ἀσφαλῶς γιὰ νὰ μὲ ἄσσουν ἀπὸ θέβαιο θάνατο...

Κι' ἡ ἀρκουδά τί ἔγινε;

Θέλω νὰ ρωτήσω, μὰ δὲν ἔχω δυνάμεις. Εἶμαι τρομερὰ ἐξαντλημένος. Κουτάζω τὸν ἄνθρωπο πού μου δένει τὶς φοβερὲς πληγές μου. Μακριὰ μουστάκια, παραγναθίδες, ἰσχινές, γηρασμένους καί χαλκοπρόσωπος...

Ποῦ ἔχω δὴ τὴ μορφή αὐτή;

Τί μου θυμίζει;

Θέλω νὰ σκεφτῶ, μὰ δὲν προφτάνω, γιατί ξαναλιποθυμῶ ἄσφαινα...

.....

Σὲ λίγο συνήλθα πάλι.

Τώρα ἦμιον λίγο καλύτερα.

Βρίσκομαι κάτω ἀπὸ μιά πρόχειρη σκηνή γιὰ νὰ μὴ μὲ καίη ὁ ἥλιος, μ' ἕνα ἐπίπιο γιὰ μαελάρι. Ἀντίκρου μου, ἔξω ἀπ' τὴ σκηνή, καίει μὰ φωτιά. Δυὸ ἄνθρωποι στέκουν μπρὸς σ' αὐτή...

Τοὺς κούταξα μὲ προσοχή, γιὰ νὰ ξεακριθῶσω τί εἶδους ἄνθρωποι εἶνε...

"Ὁ νεώτερος ἀκουμποῦσε στὴν καραμπίνα του καί κούταζε τὶς φλόγες τῆς φωτιάς. Ἦταν ψηλός, πολὺ ψηλός κι' ἐβρώστος. Τὰ μπράτσα του ἑμοιάζαν μὲ χοντρά κλαδιά θαλανιδιάς.

Τὸ πρόσωπό του ἦταν ἠλιοψημένο, μὲ ἀγαθὴ ἔκφρασι. Φορούσε στολή κυνηγοῦ ἀπὸ δέρμα θουβάλου καί ἐκτός τῆς καραμπίνας του, ἦταν ὄπλιωμένος μὲ ἕνα πιστόλι κι' ἕνα μεγάλο μαχαίρι...

"Ὁ σύντροφος τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ἦταν γεροντότερος κι' ἀφάνταστα παράξενος. "Ὅλα πάνω σ' αὐτὸν ἦσαν ἀλλόκοτα. Καθόταν ἀντίκρου στὴ φωτιά, ξεκοκκάλιζε ἕνα κομμάτι ψητοῦ καί μὲ κούταζε συμπαθῶς. Ἦ ἔνδυμασία του ἦταν ἐντελῶς παράδοξη. Ἀκομῆ καί χιλιοπαλαιμένη, ἀπετέλετο ἀπὸ δέρματα ἀγριμιῶν, τὰ ὁποῖα εἶχε ράψει πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων πάνω στὸ σῶμα του, ὀπίως-ὀπίως. Δὲν φορούσε οὔτε πουκάμισο,

οὔτε κανένα ἄλλο ἐσώρρουχο. Ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ τοῦ μπλούζα φαίνονταν τὸ γυμνὸ τοῦ στήθος, δασαὺ καί ἠλιοψημένο.

"Ἄν ἔβλεπε κανεὶς νύχτα τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν, θὰ τὸν ἔπειριε γιὰ φάντασμα ἢ γι' ἀγρίμι.

"Ἐκείνο ποῦκανε κυρίως τὴ μορφή του ἀλλόκοτη καί τρομερή, ἦταν ἡ ἔλλειψις τῶν αὐτιῶν. Ναι, τ' αὐτιά του παραδόξου αὐτοῦ ἀνθρώπου, ἦσαν κομμένα σύρριζα!...

Τοῦ τὰ εἶχαν κόψει γιὰ ἐκδίκησι ἢ γιὰ τιμωρία... Λοιπὸν... Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν ἔπρεπε νὰ σαστίξω περισσότερο.

"Ἦξερα, ναι ἦξερα τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν, μὲ τὰ κομμένα αὐτιά. Δὲν συναντώμεθα γιὰ πρώτη φορά. Ξαναγάμε συναντηθῆ καί πρὸ ἐτῶν, ὑπὸ δραματικὲς περιστάσεις καί τότε...

Ναι, ναι, τώρα θυμάμαι καλὰ, πολὺ καλὰ...

"Ὁ παράξενος αὐτὸς γέρος εἶν' ὁ Ρουθεν Ρῶλιγς, ὁ περιβόητος κυνηγὸς τῶν δασῶν γέρο-Ρουθῆς!...

"Ὁ γέρο-Ρουθῆς, ὁ γενναῖος, ὁ ἀνίκητος, ὁ φονῆας τῶν θηρίων, μὲ τὴν χρυσὴ καρδιά...

Κι' ὁ σύντροφός του πλάι, εἶνε ὁ παλιὸς ἀχώριστος φίλος του ὁ Βίλλης Γάρεϋ...

Δόξα σοι ὁ Θεὸς τότε!...

Βρίσκομαι μετὰ τοῦ φίλου.

Τοιμαζόμουν νὰ τοὺς φωνάξω, ὅταν ἄσφαινα τὰ μάτια μου πέσανε σὲ τρία ζῶα ποῦθσοκαν λίγο πῖο πέρα.

Τὸ ἕνα ἦταν μιά φορῶδα τιφλή, μὲ μακριὰ αὐτιά, τὸ τρίχαμα μαδημένο, ἰσχυρὸ καί κοκκαλιασμένῃ σ' ἀφάνταστο βαθμό.

"Ἄ, διάβολε, τὴν ἦξερα τὴ φορῶδα αὐτή!

Ἦταν ἡ πιστὴ, γέρικη συντροφίσα τοῦ γέρο-Ρουθῆ.

Πλάι τῆς ἔβσκε ἕνα μεγαλόσωμο κι' εὐρωστο ἄλογο.

Τὸ ἄλογο τοῦ Βίλλης Γάρεϋ...

Καί πῖο πέρα... Πῖο πέρα θρισκόταν ὁ Μόρος μου, ὁ ἀγαπημένος καί πιστός μου Μόρος.

"Ἡ συγκίνησις μου δὲν εἶχε πειὰ ὄρια. Τὸ πιστό μου ἄλογο εἶχε θρεθῆ. Δὲν τὸ εἶχαν κατασπαράξει τὰ θηρία...

"Ἄσφαινα νῶτα συγκίνεσις μὲ συνεώραξε δόλοκληρο. Καθὼς ἡ φορῶδα τοῦ γέρο-Ρουθῆ παραμέρισε λίγο, ἀντίκρουσα κι' ἕνα τέταρτο ἄλογο...

Θεὲ μου, ἦταν ἀλήθεια;

Δὲν μὲ γελοῦσαν τὰ μάτια μου;

Τὸ ἄλογο ἐκείνο ποῦθσοκε δευμένο παράμερα, ἦταν λευκὸ σάν τὸ γιόνι, μὲ μαύρα, κατὰμαυρα αὐτιά, σάν τοῦ κορακοῦ τὸ φτερό...

"Ἦταν τὸ Λευκὸ ἄλογο τῶν λειμῶνων!...

"Ἦταν τὸ ἄλογο, γιὰ τὸ ὁποῖο κινδύνεψα τὴ ζωή μου!...

"Ἦταν τὸ ἄλογο, τὸ ὁποῖο ποθοῦσε τόσο ἡ δόνα Ἴζολίνα δὲ Βάργας!...

"Ἦταν τόσο θαθεῖα, τόσο μεγάλη, ὥστε αισθάνθηκα νὰ μ' ἀφήνουν πάλι ἡ αἰσθήσις μου...

Συνήλθα ὅμως γρήγορα.

Οἱ δύο κυνηγοὶ τὸ ἀντελήφθησαν καί ἦρθαν κι' ἐκάθησαν κοντά μου.

"Ὁ γέρο-Ρουθῆς ἔβαλε στὸ μέτωπό μου ἕνα θρεγμένον, δροσερὸ πανί.

Ἐβλησα νὰ μιλήσω, νὰ πῶ κάτι, νὰ τοὺς εὐχαριστήσω, μὰ δὲν οὔτὸ ἐπέτρεπε ἡ μεγάλῃ μου ἐξαντλησις. Μισοκλεισά λουπὸν τὰ μάτια μου κι' ἀπόμεινα ἔτσι ἀρκετὴ ὥρα...

ΜΙΑ ΑΛΛΟΚΟΤΗ ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ

Οἱ δύο κυνηγοὶ ἔμειναν καθισμένοι κοντά μου κι' ἄρχισαν νὰ συνομιλοῦν μεγαλοφῶνας:

"Ὁ διάβολος νὰ πάρῃ τὶς γυναικες! ἔλεγε ὁ γέρο-Ρουθῆς. Εἶνε πάντα ἔτοιμες νὰ θάλουν ἕναν καλὸ νέο στὰ στενά. Ὅριστε κατάστασις!... Κι' ὄλ' αὐτὰ γιὰ ἕνα κορίτσι!... Στὸ διάβολο ἢ γυναικες!...

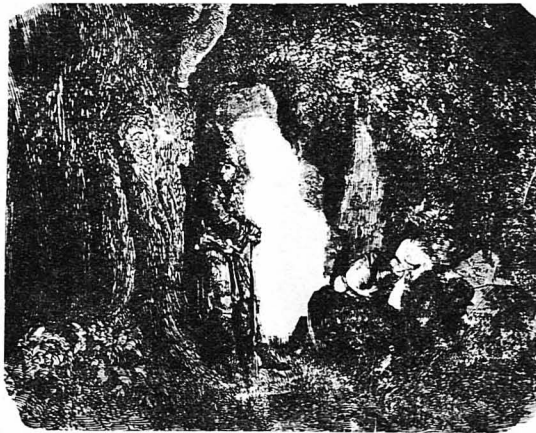
—Μπᾶ!... ἀπάντησε ὁ Γάρεϋ. Φαίνεται πῶς τὴν ἀγαπᾷ πολὺ αὐτὴ τῆ μικρούλα. Ναι, γέρο-Ρουθῆ, εἶνε ὠραῖο πράγμα ὁ ἔρωτας!

—Ὠραῖο πράγμα; Πᾶψε, Βίλλη!... Δὲν θλέπεις πῶς ξετρέλλανε τὸν δυστυχὸ αὐτὸ νέο; Ἐρωτας, παιδί μου, θὰ πῆ τρέλλα, πετριά στὸ κεφάλι, δαιμονοληψία!...

—Ἐτσι λές, γέρο μου; Κι' ἐσύ!...

—Τί ἐγώ;

(Ἀκολουθεῖ)

*Ἦταν ὁ περιβόητος κυνηγὸς τῶν δασῶν Γέρο-Ρουθῆς